

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἀ' Εστίας»

Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα κῆρυκα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπων νέας ταχυίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἀσεταιεῖον Χειροῦργεῖον. — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. — Παιδίκα καὶ ζῶα. — Πολύμητις Παναγιωτίδου. — Ποίημα πρὸς τὴν Παύλου Παναγιωτίδου (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. — Μαθήματα Νοσηλείας καὶ Ὑγιεινῆς. — Ἀλληλογραφή. — Εἰδοποιήσεις. — Καλοκαιρινὰ ἡμέραι: André Theuriot. Κατὰ μετάφρασιν ἑως Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟΝ

Εἰς τὴν σειράν τῶν καλλιμαρμάρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, τὰ ὅποια στεγάζουν τοὺς πόνοους καὶ τὰς δύναντας τῶν ἀποκλήρων τῆς υγείας, προσετέθη ἀπὸ τινος νέου τοιοῦτο, ὀφειλόμενον εἰς τὴν γενναιοδωρίαν ἐπιφανοῦς τῆς Ἑλλάδος ἐπιστήμονος, τοῦ ἀοιδίμου χειρουργοῦ Ἀρεταίου.

Φυσικὸν ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του ὅλην εἰς τὴν ἐπιστήμην τὴν θετικὴν τῆς χειρουργικῆς, ἐκεῖνος, ὅστις ζῶν ἐχάριζε τὴν ζωὴν εἰς τοὺς πάσχοντας, καὶ μετὰ θάνατον ἔτι νὰ συντελῆ, ὅπως τὸ ἔργον τοῦ συνεχίζεται, ὅπως ἡ ἐπιστήμη, ἣτις ὑπῆρξε τὸ ὠραῖον ὄνειρον τῆς ζωῆς του, ἐξακολουθήσῃ εὐεργετοῦσα καὶ προαγομένη καὶ παρκαλοῦθουσα πᾶσαν νέαν ἐφεύρεσιν καὶ ἀνακάλυψιν ὑπὸ στέγην εὐπρεπῆ ἰδικὴν του καὶ διὰ χρηματικῶν παροχῶν τῆς ἰδίας περιουσίας του.

Ἐκτελεστῆς τοῦ πόθου του τούτου ἐπίλεκτος, συνεχίζων τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνου ἔργον εἶναι ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ κ. Σπ. Μαγγίνας, ὁ δευθυντὴς τοῦ «Ἀρεταίου Νοσοκομείου», ὁ υἱοθετήσας τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου προκατόχου του καὶ καταβάλλων ἀτρυτὸς κόπους, ὅπως ἐντελέστερον ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπιφανοῦς ἰδρυτοῦ καὶ χορηγοῦ.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι ἐκείνη, ἣν προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ὁ πολὺς ἥλιος, τὸ ἀπλετον φῶς, ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ ἡ ἐν πᾶσι βασι-

λεύουσα καθαρότης. Εἴσοδοι, διάδρομοι, αἵθουσαι, κοιτῶνες ἀσθενῶν, ἐστιατόρια, ἱματιοθήκαι, μαγειρεῖα, ἀποθήκαι, παντοῦ ἥλιος, παντοῦ φῶς, παντοῦ καθαρότης. Ἐὰν αἱ χειρουργικαὶ παθήσεις ἐθεραπεύοντο ὡς πολλαὶ παθολογικαὶ μετὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον, βεβαίως οἱ ἱατροὶ θὰ ἦσαν περιττοὶ ἐδῶ. Δυστυχῶς αἱ ἰδιοτροπίαί τῆς ὕλης, ἐξ ἧς τὸ σῶμά μας ἐπλάσθη, αἱ παντοῖαι ἀσχημίαι καὶ υπερταρκώσεις καὶ παραφυάδες καὶ παράσιτοι ὄγκοι, οἱ χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην παραμορφούντες τὰς ὠραίας καμπύλας καὶ στρεβλοῦντες τὰς ὠραίας γραμμὰς καὶ ἐξοιδαινόντες τὰ μέλη καὶ σήποντες τὰς σάρκας, πρέπει νὰ τέμνωνται καὶ νὰ ἐκρίζωνται καὶ νὰ ἐκβάλλωνται καὶ νὰ καυτηριάζωνται, πρέπει νὰ υποβάλλωνται ἐν μικρῇ λέξει εἰς τὴν σμίλην καὶ τὰς ψαλίδας καὶ τοὺς ὀστεοθραύστας καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ὀμοταξίαν τῶν χαλυβδίνων ἐργαλείων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν πλοῦσίαν πανοπλίαν τοῦ χειρουργοῦ ἱατροῦ.

Εἰς τὸ «Ἀρεταίειον Χειροῦργεῖον» ὑπάρχει πλουσιωτάτη συλλογὴ ὄλων τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων, τῶν κλιβάνων καὶ τῶν ἀπολυμαντικῶν μέσων, δι' ὧν πᾶσα ἐγχείρησις ἀπλοποιεῖται καὶ ἔχει ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν εἰς τὸν πλοῦτον τοῦ Χειροῦργεῖου προστεθῆ ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπεροχὴ καὶ ἡ μακρὰ χειρουργικὴ πείρα τοῦ διευθυντοῦ κ. Μαγγίνας, ὡς καὶ ἡ ἀνεγνωρισμένη πλέον ἱκανότης τοῦ ἐπιμελητοῦ κ. Μπαλάνου, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ νέος, τόσας ἤδη ἐπιτυχίας ἀριθμεῖ εἰς τὰς χειρουργικὰς ἐργασίας του, καὶ τόσον δικαίως τάσσεται μετὰ τῶν καλλιτέρων χειρουργῶν μας, τότε ἐννοεῖται διατὶ ἀπὸ τὸ Ἀρεταίειον φαίνεται ὡς ἀποδιωγμένη ἡ πνοή, ἡ παγερὰ τοῦ θανάτου καὶ διατὶ ἀκόμη τόσον ὀλίγον ὁ πόνος ζωγράφεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀσθενῶν.

Συνέπεσε νὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. Οἱ ἄποροι ἀσθενεῖς ἐν ὅλῳ εἴκοσι δύο, ἐπορευομέντιζαν

μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ἄλλοι ἐπὶ τῶν κλινῶν τῶν, εἰ μὴ δυνάμενοι νὰ περιπατοῦν, καὶ ἄλλοι εἰς ἐν ὥρατον ὑελοκλειστον ἐστιατόριον, κύκλω τραπεζῆς ἀπαστραπτούσης ἀπὸ καθαριότητα, μὲ μερίδας κρέατος καὶ μακαρονίων ἀφθόνου, μὲ ποτήρια μαύρου οἴνου, μὲ ἀτρον φρεσκότατον πρώτης ποιότητος. Ἄλλως τε ἡ τροφὴ εἶναι κοινὴ μεταξύ τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ἐπὶ πληρωμῇ, μὲ μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι οὗτοι ἔχουν ἐπὶ πλέον ὀπωρικὸν καθ' ἑκάστην καὶ δις τῆς ἐβδομάδος γλύκισμα.

Ἐν ὧν οἱ ἀσθενεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἶναι τριάντα ἕξ, ὄχι βεβαίως πολλὸ μέγας ἀριθμὸς, ἀλλὰ διὰ τὰ χρηματικὰ μέσα καὶ τὸ νεοσύστατον τοῦ νοσοκομείου πλέον ἢ ἀρκετός.

Ἀλλὰ καὶ ἂν διπλασιασθῇ καὶ ἂν τριπλασιασθῇ ὁ ἀριθμὸς ὑπάρχει χωρὸς καὶ αἰθουσαί μεγάλαι καὶ ὀλόφωτοι καὶ ὑπάρχει ἥλιος καὶ καθαρὸς ἀῆρ καὶ ὑπάρχουν ἴδιαι καὶ κατ' ἐξοχὴν μεγάλαι καὶ εὐγενεῖς γυναικεῖαι καρδίαι, ὅπως γλυκαίνουν πάντα πόνον καὶ μετριάζουσιν πᾶσαν ὀδύνην καὶ χεῖρες στοργικαῖς ὅπως στεγνώνουσιν τὰ δάκρυα καὶ ἐπουλόουν τὰς πληγὰς.

Διότι ἡ μέριμνα τοῦ Συμβουλίου, ὅπως ἀναθήσῃ τὴν ἐμπορείαν τῆς τάξεως καὶ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς ἐν γένει ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰς κ. κ. Μαρίαν Καραπάνου, Ἐλένην Νεγρεπόντη καὶ Ζωὴν Βαλτινοῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέραις ἐπιτυχίας τῆς διοργανώσεως αὐτοῦ. Δι' ἕνα ἀσθενῆ δὲν ἀρκεῖ πάντοτε ὁ καλὸς ἱατρὸς καὶ ἡ καλὴ νοσηλεῖα. Ἐχει ἀνάγκη καὶ κατ' ἐξοχὴν καὶ ποιᾶς τινος ἐνισχύσεως καὶ ἠθικῆς παρηγορίας καὶ συμπαθείας εἰς τὸν πόνον τοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην μόνον ἡ γυναικεῖα καρδία δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ. Ἄλλως τε καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας ἡ ἐπιτροπὴ ἐπέτυχεν, ἐὰν κρίνη τις ἐκ τῆς διευθυνούσης καὶ Ζούνης γυναικὸς μὲ μεγάλην διοικητικὴν ἰκανότητα καὶ δραστηριότητα καὶ νοσημοσύνην, γνωστῆς δὲ καὶ ἐκ τῆς πολυετοῦς ὑπηρεσίας τῆς ὡς οἰκονόμου ἐν τῷ Παρθενωνιαίῳ Χίλλ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔξοδα περιώρισεν ἐπαίσθητῶς καὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν εὐεξίαν τοῦ ὁποίου συνέτελεσε μεγάλως κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐκεῖ ὑπηρεσίας τῆς.

Εἰς τὸ Ἀρσενάειον διαμένουσι πάντοτε δύο βουρνοὶ, νεαρὶ ἀξιόλογοι ἐπιστήμονες, οἱ κ. κ. Σπ. Μαγγανῆρης καὶ Ι. Σοφῆς, οἵτινες κανονίζουν τὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν νοσοκόμων, τὰ τῆς καθημερινῆς τροφῆς τῶν ἀσθενῶν καὶ συνεργάζονται μετὰ τε τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἐπιμελητοῦ. Ἀμφότεροι φαίνονται ἀγαπῶντες τὸ ἔργον τῶν καὶ ἐνδιαφερόμενοι μεγάλως διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τῶν.

Ἡ ἐν γένει ἐντύπωσις, ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἶναι ἀρίστη, κυριώτατον δὲ μέλημα διευθυνόντων καὶ ὑπηρετούντων φαίνεται ἡ ὁλονὴν τελειοποίησις τοῦ νοσοκομείου, τὸ ὅποιον δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ καλλίτερα τοῦ εἶδους τοῦτου εὐρωπαϊκά, καὶ ἡ στοργικὴ περιθαλψὶς τῶν ἀσθενῶν, οἱ ὅποιοι μόνον εὐχὰς καὶ ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης ἀπονέμουσι καὶ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ καὶ εἰς τὸ διευθυνον καὶ ἐποπιτεῦον προσωπικόν.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ
(Συνέχεια)

Παρ' ὀλίγον μάλιστα ἡ συζήτησις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Φακίδου νὰ λάβῃ τραγικὸν χαρακτήρα. Ἡ κ. Φακίδου ἦτο

ὀφίπλουτος Τατακουλιανὴ, ἡ ὁποία εἶχε ζῆσει ἀρκετὰ ἔτη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε πλουτήσει εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν κουκιῶν καὶ τῶν ρυζιῶν καὶ ὁποθεν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀγνώριστος. Ἐξῆ μεγαλοπρεπῶς, ἔφερε τὰ φορέματά τῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶχε μαῦρον ὑπηρετήν καὶ αἰθούσας στολισμένας κατὰ ρυθμὸν Αἰγυπτιακόν καὶ Μαυριτανικόν. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποσον ἐσκίαζε τὴν εὐτυχίαν τῆς, ἦτο ἡ μαγιά τῆς κοκκίνα Κατίγκως νὰ ὀμιλῇ διὰ τοὺς προγόνους τῆς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῆς ὑπερθυμίζῃ τὴν ἀσημύτητα καὶ προστυχίαν τῆς ἰδικῆς τῆς καταγωγῆς.

Ἄλλ' ἡ κ. Φακίδου τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἶχε κίμει μίαν ἀνακάλυψιν. Κάποιος νεὸς λόγιος ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, πνεῶν μένεα κατὰ τοῦ Μεριδάφ, εἶχε γράψαι ἐν βιβλιάριον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδείκνυεν ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ λόγους εἶχε ὁ κ. Μεριδάφ νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν καταγωγὴν του. Ἐκάμνε μάλιστα τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος του ἀπὸ τὸ Μηδᾶς, ποῦ εἶχεν ὀνομασθῆ ὁ προπάππος του, διότι ἐπωλοῦσε μῆδιαι εἰς ἕνα μύτην, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἔγεινε Βεζύρης. Ὁλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν διηγήθη ἡ κ. Φακίδου εἰς τὰς ἐπισκεπτρίας τῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡς συκοφαντίαν δῆθεν, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν χαιρεκακίαν, ἡ ὁποία ἤρχισεν νὰ πειράζῃ τὴν φαναριώτισσαν, ἧτις τὴν εἶχεν ἐπισκεψθῆ, ἵνα διαψεῦσῃ τὸν γάμον τοῦ Κώστα, καὶ ἡ ὁποία ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀμίλησε διὰ τὴν προστυχίαν τῶν Τατακουλιανῶν.

Ἡ κ. Φακίδου ἐξηγητήθη καὶ ἂν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν εἰσῆρχετο ὁ καθολικὸς *Monsignore* εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κ. Φακίδου καὶ αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἠναγκάζοντο νὰ σιωπήσουν, τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ λάβῃ διαστάσεις πολὺ σοβαρωτέρας.

Ἡ Μαρία ἐν τούτοις καὶ ὁ Κώστας εἴταν εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον ἀνέπνευταν ἐλευθέρως, ὡς νὰ ἀπηλλάγησαν μεγάλης στενοχωρίας. Ὁ Κώστας ὀρητικώτερος πάντοτε εἰς τὰς ἐκφράσεις του καὶ ἀνεπιφύλακτος εἰς τὰς σκέψεις του ἤρχισε νὰ καταφέρεται κατὰ τῶν ἀδελφῶν του! Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως καὶ νὰ κανονισθῇ ἡ θέσις μας, διότι ἄλλως ἡ στενοκέφαλος αὐτῆς. . .

— Σε παρακλῶ, φίλε μου, εἶσο ἡσυχώτερος, ἐπανέλθεν ἡ νέα γυνὴ. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ θυμῶνῃς μὲ τὰς ἀδελφάς σου δι' ἐμέ. Εἶναι ἐλευθερίαι νὰ ἔχουν τὰς ιδέαις τῶν, ὅπως εἴμεθα ἐλευθεροὶ νὰ ἔχωμεν τὰς ἰδικὰς μας. Μήπως μόνον αὐταὶ σκέπτονται οὕτω; Ἴδὲ ὅλα αὐτὰ τὰ βλέμματα, ὅπου μᾶς πολιορκοῦν αὐτὴν τὴν στιγμήν — καὶ ἐστράφη πρὸς τὰ παράθυρα καὶ τοὺς θολωτοὺς ἐξώστους τῶν δύο πλευρῶν τῆς οδοῦ. — Ὁ Θεὸς ἠξέουσι τί μου ψάλλει ὄλος αὐτὸς ὁ γυναικόκοσμος καὶ τί θὰ μοῦ ψάλλῃ ἀκόμη ὅταν μᾶθῃ τὸν γάμον μας. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος ἐχθρὸς διὰ τὴν γυναῖκα ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. . .

Ὁμιλοῦντες οὕτω εἶχαν στρέψει τὴν πρὸς τὴν οἶκον Μαργαρίταις γωνίαν καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. — Διατί ἐπήραμεν αὐτὸν τὸν δρόμον, ἠρώτησεν ὁ Κώστας, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ ἔλθω εἰς τὸ σπίτι σου; Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ περάσωμεν τὴν ἡμέραν μας μαζῶ. Δὲν ἔχω καμμίαν διαθέσιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ συνεχίσω κομωδίαν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστον τέλος. . .

Ἄλλ' ἡ ὑπόσχεσις, τὴν ὁποῖαν ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα σου. . . εἶπεν ἡ νέα γυνὴ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐπιθυμοῦσα ἐπίσης πολὺ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Ἐγὼ μίαν ιδέαν, προσέθηκεν. Ἐὰν ἐπιγαίναμεν νὰ ἐπισκεψθῶμεν μαζῆ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχεις ποτέ σου ἐπισκεψθῆ. Δὲν εἶχαμεν ἀποφασίσει τὸ προσκύνημα αὐτό; Καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσουσι καὶ ψυχαὶ μας καὶ δὲν θὰ καταπραῦνθουσιν τὰ πολὺ τεταμένα νεύρα μας ὑπὸ τὸν ἱερόν ἐκεῖνον θόλον τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων. Πηγαίνω νὰ ἀφίσω τὸν σάκκον μου καὶ νὰ πάρω μαζῆ μου θερμότερον ἐπανωφόρι. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ πάρῃς ἄμαζαν καὶ θὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἴσιου δρόμου, κοντὰ ἔς τοῦ Βαλάωρη. Φρόντισε ἡ ἄμαζα νὰ εἶναι κλειστὴ καὶ νὰ ἔχῃ μπερντεδάκι. Θὰ μᾶς ἐκλάβουν ὡς χαρμεῖ καὶ δὲν θὰ δώσωμεν πάλιν νεᾶν λαβὴν σήμερον εἰς γλωσσοφαγίαν. . .

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ Κώστας. Καταβαίνοντας εἰς τοῦ Γαλατᾶ σου ἐπιφύλασσω καὶ ἐγὼ μίαν ἐκπληξάν. . . — Au revoir, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀπομακρυνομένη.

Καὶ ὁ Κώστας ὡς μονολογῶν: «Δὲν πιστεύω νὰ εὐρίσκωνται συχνὰ ἄνθρωποι εἰς τὴν θέσιν μου. Νὰ εἶμαι ὑπανδρευμένος καὶ νὰ μὴ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πάρω τὴν γυναῖκά μου καὶ νὰ ὑπάγω ὅπου θέλω καὶ ὅπου μοῦ ἀρέσει. Νὰ μὴ ἠμπορῶ εὖν νὰ πάω εἰς τὸ σπίτι τῆς, παρὰ νὰ κρυπτόμεθα καὶ ἐγὼ καὶ ἐκείνη, ὡς νὰ εἴμεθα ἐγκληματῆται! Καὶ τοῦτο διότι ὁ πατέρας μου, — ὁ ὁποῖος, ἐν παρεθέσει, εἶναι ἕνας μεγάλος ἐγώστης καὶ δὲν δίδει πεντάρρα διὰ τὴν εὐτυχίαν μου — θὰ θυμῶσῃ καὶ ὁ κόσμος θὰ μὲ μεμψήσῃ». Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς σχεδὸν ἐλάβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως τὴν γυναῖκά του, καὶ ἀντὶ τοῦ προσκυνήματος τῆς Ἀγίας Σοφίας νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως τὴν ἰδίαν ἐσπέραν δι' ὅπου δῆποτε, ὁποθεν θὰ ἐτηλεγράφει τὸν γάμον του εἰς τὸν πατέρα του.

Ἄλλὰ πάλιν ἠλλάξεν ἀπόφασιν. Ἄς περιμείνω νὰ ὑβάλω τὴν σκέψιν μου εἰς τὴν ἐγκρασίαν τῆς. Εἶναι ψυχροτέραν μου καὶ κρίνει ἴσως ὀρθότερον, διενόηθη. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν μεγάλον δρόμον, ὅπου εὑρεν ἄμαζαν, ἐν ἣ ἐπερίμενε τὴν Μαρίαν εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρως.

Δὲν παρήλθον δέκα λεπτά καὶ τὸ ταχύ καὶ ἀπορραϊστικὸν βῆξιμα τῆς νέας γυναικὸς ἠκούσθη εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ἡ θυρὶς τῆς ἄμαζης ἠνοιχθῆ ἀμέσως καὶ ἡ Μαρία ἐρίφθη εἰς αὐτὴν ἀνυπόμονος τῶρα καὶ νευρική καὶ αὐτῇ.

— Οὐρ! αὐταὶ αἱ προφυλάξεις, αὐτὰ τὰ ψεῦδη, αὐτὴ ἡ ἀγωνία μὲ ἐκνευρίζει, εἶπεν ὁ Κώστας. Ἀντὶ νὰ πᾶμε εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ἄς πάρωμεν τὸ πρῶτον βαπόρι ποῦ φεύγει ἀπόψε εἴτε διὰ Σμύρνην εἴτε διὰ Πειραιᾶ, εἴτε διὰ Σύρον καὶ ἄς γείνῃ, τι γείνῃ.

— Ὁρεῖλομεν νὰ ἔχωμεν ὀλίγην ὑπομονὴν, φίλε μου, καὶ νὰ τηροῦμεν τὰς ὑποσχέσεις μας. Ἡ μητέρα σου ἐφέρεθ ὡς καλὴ μητέρα καὶ γυναῖκα μὲ καρδίαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Δὲν πρέπει νὰ βιάσωμεν τὰ πρᾶγματα καὶ νὰ τὴν θέσωμεν εἰς δυσάρεστον θέσιν.

— Ἐχεις πάντοτε δίκαιον σύ, καλή μου Μαρία, εἶπεν ὁ Κώστας, ἀναγκαλιζόμενος μετὰ στοργῆς τὴν γυναῖκα του. Καὶ τῶρα ἴδου τὸ πρόγραμμά μου: Πεινῶ πολὺ. Θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν Γαλατᾶν εἰς τὸ μεγάλο μπουγατσασαϊδικο

τῆς γωνίας, ὅπου θὰ κάμωμεν ἐντελῶς τούρκικον πρόγευμα. Δηλαδή ζεστὴ μπουγάτσα καὶ ἀφράτα μπουρέκιον. Θὰ πρὸσιμε καὶ ἀπὸ τὸ θαυμασίον τσιρ-τσιρ σουγιού καὶ ἔπειτα θὰ περάσωμεν εἰς τὴν Πόλιν.

Καλᾶ, ἀλλὰ τὸ μπουγατσασαϊδικο αὐτὸ εἶναι, νομίζω, ἐν εἶδος κέντρου εἰς τὸ ὅποσον ἔχει εἰσοδὸν ἐλευθέραν ὁ καθείς. Δὲν φοβεῖσαι καμμίαν δυσάρεστον συνάντησιν ἐκεῖ;

— Οἱ ἐπισκέπται του συνήθως εἶναι Τούρκοι καὶ ξένοι.

Ἄλλως μήπως καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν δὲν θὰ ἐκτεθῶμεν ὅπως δῆποτε εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀδικρίτων; Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασιν, Μαρία μου. Θὰ σὲ κακολογήσουν οἱ πολίται, διότι θὰ ὑποθέσουν βέβαια ὅτι κάτι συμβαίνει μεταξύ μας. Ἀλλὰ τί σὲ μέλλει, ἀφοῦ τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι νόμιμον;

— Δὲν φροντίζω δι' ἐμὲ διόλου, ἀφοῦ εἶμαι κυρία, νὰ διαθέτω τὸν ἑαυτὸν μου, ὅπως θέλω. Διὰ τὸν πατέρα σου καὶ τοὺς ἰδικούς σου φοβοῦμαι. . .

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἄμαζα εἶχε φθάσει εἰς τὸν Γαλατᾶν καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Κώστα ἐσταματήσεν εἰς ἐμπρὸ τῆς Γεφύρας μπουγατσασαϊδικο. Ἡ συνέθροισις τοῦ κόσμου, ὁ θόρυβος, αἱ φωναὶ, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὴν Γεφυρᾶν χαμαλήδες οἱ φορτωμένοι ὡς ζῶα φορτηγά, τὰ σφυρίγματα τῶν ἀτμοπλοίων, τὸ κατακλύσιμα τῶν κάρρων ἐπάνω εἰς τὰ καλδερῆμα, ἡ λάσπη, τὴν ὁποῖαν τόσαι χιλιάδες πόδια ἐζύμωναν καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν τόσοι ρυπαροὶ, ὡς ψωρκαλοὶ, σκύλλοι ἐκυλίοντο, οἱ καπνοὶ τῶν ἀτμοπλοίων, τὰ ἀλόγα τῶν τραμ, ὁ ὑπόγειος μηχανισμὸς τοῦ tunnel, ὅλα αὐτὰ ἀπετέλουν ἀληθινὸν πανθαυμάσιον, τὸ ὅποῖον δὲν ἐξωρίζε τῶρα ὁ ὠραίος ἥλιος, καὶ δὲν ἀφινε μάλιστα νὰ διακρίνεται καλᾶ ἡ ὀμίχλη, ἡ ὁποία ὡς ρυπαρὸν σκέπασμα εἶχεν ἀπλωθῆ εἰς τὰ πέριξ. Ὁ Γαλατᾶς δὲν ἔχει τίποτε τὸ ὠραίον ἐν γένει, τὴν στιγμήν ὅμως αὐτήν ἦτο ἀπαίσιος. Ἡ Μαρία ἠθιάνθη, ὡς νὰ ἐπέζε τὴν ψυχὴν τῆς ὅλον ἐκεῖνα τὸ ρυπαρὸν περιβάλλον καὶ ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ δυσχερστήσῃ τὸν Κώστα, θὰ τὸν παρεκάλει νὰ μὴ σταματήσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ νὰ περάσουν ἀμέσως εἰς τὸ Σταμπούλ.

Ἡναγκάσθη ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς ἕν εἶδος τουρκικοῦ καφενεῖου, εἰς τὸ ὅποσον ἐπωλεῖτο ἡ περιφημοῦς μπουγάτσα, τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ζυμαρικὸν τῶν Τούρκων. Ὁ μπουγατσασαϊδὸς ἀρειμάσιος Τούρκος μὲ μεγάλαν μαύραν μπουγάτσα, μὲ λευκόν, πάλλευκον σκουφάκι, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἐξέφυγαν μαύρα πυκνότατα σγουρὰ μαλλιὰ, καὶ μὲ τὰ μαντίκια τοῦ ὑποκαμίσου ἀνεστραμμένα μέρως τῶν ἀγκῶνων ἔκοπτε μὲ μαχαίρι σχήματος, περὶ τοῦ μέρους τῶν μεριδῶν, ἀπὸ μίαν μεγάλην πηῆταν, ροδοκόκκινον, σχηματισμένην ἀπὸ φύλλα καὶ πάχος, ἡ ὁποία ἄχνιζεν ἐπάνω εἰς τὸ τεζάκι καὶ ἐμύριζεν ὀρεκτικώτατα. Μετὰ τὸ κόψιμον ἄλλος εἶχε ζυγισμένον ἐτοιμον πιάτι, ἔροιπε τὴν μπουγάτσαν μὲ τὸ πλάτυ μέρως τοῦ μαχαίριοις εἰς τὸ πιάτο, τὴν ἐζύριζε, τὴν ἐπίτιζε μὲ ψιλὴν ζάχαριν, ἐστράωνεν ἐ καθερὸν μάκτρον εἰς ἐν τραπεζάκι καὶ ὁ πελάτης ἐκῆθητο καὶ ἐτρώγε τὴν μερίδα τοῦ. Εἶχε μπουγάτσα στεγνή, εἰς στρογγυλῆς μικρῆς πηῆται, χωρὶς πάχος, καὶ μπουγάτσα μὲ χορταρικά καὶ μπουγάτσα μὲ πάχος καὶ μπουγάτσα μὲ τυρί. Καὶ εἶδεν κρῦν νερό, ἀπὸ τὸ περιφημον τσιρ-τσιρ-σουγιού, τὸ φημισμένον εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, τὸ παγωμένον ὡς κρυσταλλοὶ καὶ διαυγές ὡς ἄδᾶ-

μας. Και οι πελάται εισήρχοντο και εξήρχοντο, Ἀρμένιοι και Τούρκοι, σκεπτικοί και σιωπηλοί, ὅλοι με ὑψηλά ἀναστήματα και κόκκινα φέσια. Ἄλλοι καθ' αὐτὸ Ἀνατολῆται με ἐνδύματα ζωηρῶν χρωματισμῶν και ἄλλοι φραγκοφορεμένοι με ρεδιγκότας, αἱ ὁποῖαι ἐκούμβωναν εἰς τὸν λαιμὸν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθον οἱ δύο νέοι, τὰ τρία τέσσαρα τραπέζια εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ πελάτας, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν τὰς μερίδας των σιγά, σιγά, χωρὶς νὰ ἀκούεται οὔτε κτὲν τῶν μαχαιροπηρούων ἢ σύγκρουσις, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὅλοι ἔτρωγαν με τὰ πέντε δάκτυλα. Δύο γέροντες λευκοπώγωνες, με φυσιογνωμίας, ἄς μόνον εἰς εἰκόνας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπαντᾷ τις, με σαρκίαια λευκά, με δερμα και χροῖμα ὡς ἀπὸ πολυκαιρισμένου ἑλεφαντόδοντα, με ἀντερία κυανᾶ και με μικρὰ ἐγγχειρίδια ἐπὶ τῆς πολυχρώμου ζώνης, εἶχαν τελειώσει τὴν μπουγάτσαν των και καθήμενοι εἰς μικρὰ σκαμνίαια ἐφούμαραν τοὺς ναργιλέδες των, οἱ ὁποῖοι ἤστραπτον με τοὺς κέχριμπαρένιους λουλάδες και τὰ χρυσᾶ στολισματὰ των. Εἰς καθέροφθημα τὸ ἐντὸς τῶν ὑαλίων δοχείων νερὸ ἐκόχλαζεν ὡς τρικυμία ὄλη, ἐκφεύγουσα με τὴν πνοὴν τῶν γερόντων ἐκείνων ἀπὸ τὰ στήθη των, νὰ τὸ συνετάρρασαν. Ἡ τρικυμια ὅμως ἐκόπαζεν ἀμέσως και τὸ ἐπὶ τοῦ λουλά κάρβουνο μετὰ μικρὴν ἀναλαμπὴν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσβυνε, ὡς νὰ ἀπνηθρακῶνετο.

Ἡ Μαρία ἀνὰ και ἐθορυβήθη τὴν πρώτην στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθον ἐκεῖ μέσα, τὰ μάτια τῆς ὅμως ἔλαμψαν ἀπὸ χαράν, εὐθύς ὡς ἀντελήθη τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ τουρικοῦ μαγαζιῆου, τὴν ὁποῖαν διὰ πρώτην φοράν τώρα ἐβλεπε. Ἰδίως τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο γερόντων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὠραῖοι ἐν τῇ μαρμαρώδει ἀκινήσι τῶν και με τὴν προσήλωσιν των ὡς εἰς ὄνειρα ἄλλου κόσμου, τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ τὴν ἐγώητευσε.

Οὐδεὶς ἐφάνη ἐκπλαγείς διὰ τὴν παρουσίαν ἐκεῖ τῆς νέας γυναικός, οὐδεὶς οὔτε ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἀκόμη ἐστρεψε τὸ βλέμμα ἐκ περιεργείας κτὲν πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἡ γυναίκα διὰ τοὺς Τούρκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶναι πλέον τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μαντεύουν μόνον και ποθεῖν και βλέπουν ὡς ἀσύλληπτον ὄνειρον, και τὸ ὁποῖον οὐδαμῶς ἄλλοῦ ἀντικρίζουν ἐκτὸς τοῦ ἰδίου χαρμεζοῦ των. Αἱ γυναῖκες ὄλων τῶν ἐθνικοτήτων, μὴ ἐξαιρουμένων και τῶν Ὀθωμανίδων, τὸσον τρέχουν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἕως τὸ βράδου εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ ἐμπορικά, εἰς τὸ τσαρσί, εἰς τὴν Γέφυραν, εἰς τὰ τράμ, εἰς τὸ tunnel, εἰς τὰ βαποράκια, εἰς τὰ καϊκία, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ νεκραφεῖα, τέλος πάντων ὅπου ὑπάρχει κόσμος και πληθὸς και συγκέντρωσις, ὥστε κέχουν ἀπόλασει και δι' αὐτοὺς τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀκόμη ὄλην τὴν ποιητικὴν γοητείαν, μεθ' ἧς περιβάλλει τὴν γυναῖκα ἡ ζωὴ τοῦ χαρμεζοῦ, ὄλον τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον προσέδιδεν εἰς παλαιότερους και αὐστηροτέρους χρόνους τὸ καράσι, τὸ ἀπόρρητον αὐτὸ τοῦ γυναικωαίου κικλίδωμα. Ἡ τὸσον φημισμένη δουλειὰ τῆς Ὀθωμανίδος δὲν εἶναι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν σήμερον παρὰ εἰς τύπος θρησκευτικός, ὁ ὁποῖος ἀτηρεῖται μεθ' ὁσῆς αὐστηρότητος τηροῦμεν και ἡμεῖς τὴν νηστείαν τῆς Τετάρτης και Παρασκευῆς.

Ἡ Μαρία λοιπὸν, χωρὶς νὰ φοβῆται πλέον, διότι εὐρέθη αἰφνιδίως μετὰ τῶν ἀνδρῶν και Ὀθωμανῶν μάλιστα, χω-

ρὶς νὰ ἀνησυχῆ διὰ τὴν ἀσφάλειαν και τῶν δύο των, ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζιον και περιεργάζετο με πολλὴν προσοχὴν.

— Δὲν ἔχουν λοιπὸν νὰ εἰποῦν τίποτε μετὰ τῶν οἱ ἀνθρώπων αὐτοῖ; ἠρώτησε τὸν Κώστα. Διατί εἶναι τόσον ἀπαθείς και ἀδιάφοροι και σιωπηλοί;

Διότι τρώγουν, εἶπεν ὁ Κώστας και δὲν θὰ κάμης ἄσχημα νὰ τοὺς μιμηθῆς, πρὶν νὰ παγώσῃ ἡ μπουγάτσα σου, ἡ ὁποῖα δὲν θὰ τρώγεται ὕστερα.

Τὸ πρόγευμα τῶν δύο νέων δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι πλὴν τῆς μπουγάτσας, ἡ ὁποῖα δὲν ἐνθουσίαζε ποτε τὴν Μαρίαν, δὲν ἤθραν ἐκεῖ τίποτε ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ τοὺς ἤρесе. Ἦπιαν δύο μεγάλα ποτήρια διαυγῆς νερό, ἐπλήρωσαν και ἔφυγαν.

Ἐπέρασαν τὴν Γέφυραν με ἀρκετὴν δυσκολίαν, ἕνεκα τῆς λάσπης και τῆς ὀλονὲν αὐξανούσης ὀμίχλης, ἥτις μετέβαλε τοὺς πέριξ λόφους με τὰ ὠρατὰ και γραφικὰ σχήματα εἰς ὄγκους σκοτεινοὺς, ἀμόρφους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐξεῖχον οἱ μινάρδες ὡς σκελετοὶ τεραστίων ζῴων ἄλλων γεωλογικῶν ἐποχῶν. Ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ ἐν και τὸ ἄλλο μέρος, στακτερὰ τώρα και αὐτὴ ὡς ὁ οὐρανός, θαμβῆ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην, ἡ ὁποῖα τὴν ἐσκίαζεν, ἀνήσυχος και τρικυμιάδης ὀλίγον με τοὺς πολυπληθεῖς ξυλίνους και σιδηροὺς καλοσσούς, οἱ ὁποῖοι ἐστάθμευαν ἐκεῖ και τότε ἐταλαντεύοντο ἤτυχας και ἄλλοτε ἠπείλουν συγκρούσεις εἰς τὰ ταραγμένα κύματα, ἡ θάλασσα ἐνεῖχεν ἐν ἰδιαιτέρον μεγαλεῖον, ἀπέτελει μίαν ἐπιβάλλουσαν εἰκόνα, ἐντελῶς πρωτότυπον και ἀσυνήθη διὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ἡ Μαρία δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ σύνολον τῆς εἰκόνας, διότι ὁ Κώστας ἔτρεχε, και μόνον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λαμβάνων τὰ διόδια τοῦ ἀπὸ Γαλατᾶ εἰς Σταμποῦλ περάματος τὴν ἐσταμάτησε, ἐστράφη και αὐτὴ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις και ἀντελήθη τὸ ὠραῖον θέαμα. «ὦ! τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπὸ τὴν μορφὴν αὐτὴν δὲν τὴν εἶχα ἀκόμη ἰδεῖ, εἶπεν ἡ Μαρία πρὸς τὸν Κώστα. Ἰδέ, φίλε μου, ὅταν σοῦ λέγω, ὅτι ἡ Πόλις εἶναι μυριόμορφος. Ἰδέ τὴν πλέουσαν μέσα εἰς τὴν λάσπην τῆς γῆς και εἰς τὴν ὀμίχλην τοῦ οὐρανοῦ. Κατορθώνει και πάλιν νὰ εἶναι γοητευτική. Ἰδέ τὴν εἰς τὸ ἡμίφως αὐτὸ πόσον ὀμοιάζει με τὰς μυθολογουμένας χώρας, τὰς ὁποῖας φυλάττουν δράκοντες».

Δὲν ἀγαπῶ τὴν Πόλιν και δὲν ἀγαπῶ τῆς λάσπης και τὴν συννεφίαν και ὄλα αὐτὰ τὰ μαῦρα και ἄσχημα πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ γόνιμος φαντασία σου εὐρίσκει νέαν κάλλη. Νομίζω μάλιστα ὅτι κακὴν ἡμέραν ἐδιαλέξαμεν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

Ἡ Μαρία ἐσιώπησε και ἠκολούθησε τὸν δρόμον τῆς. Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζαν πρὸς τὸ τέμα τῆς Γεφύρας και ἠθῆναιτο ὅτι θὰ εἶχε και πάλιν νὰ θαυμάσῃ τὸν γιγάντειον ναόν, ὁ ὁποῖος ἐκλείειν ὑπὸ τοὺς ἐκ πολυτίμων μωσαϊκῶν θόλους του τὸσας ἀναμνήσεις παρελθούσης δόξης και μεγαλείου, και εἰς τὸν ὁποῖον, ὡσάντις μετέβαινε, τῆς ἐφάνετο ὡς νὰ ἤκουε τοὺς στεναγμοὺς ἑκατὸν χιλιάδων χριστιανῶν γυναικοπαίδων, τῶν ὁποῖων αἱ κεφαλαὶ ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῶν κορμῶν και τὰ σώματα διεμελίζοντο, και οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξωρῶσαντο και τὰ ἄκρα ἠκρωτηρίζοντο, και αἱ καρδίαι πάλλουσαι ἔτι ἐξεβάλλοντο ἀπὸ τὰ στήθη ὑπὸ τὸ πλατάγισμα χιλιάδων γιγανθίων και τοὺς σπαθισμοὺς ξιφῶν και τοὺς σουβλισμοὺς λογχῶν τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως, εἰσβαλόντιο; ἐκεῖ ἐχθρικοῦ στρατοῦ.

Πόσον ἱερὰ ἦτο ἡ συγκίνησις, ὑπ' ἧς πάντοτε και ἀνὰ πᾶσαν ἐκεῖ ἐπίσκεψίν τῆς ἐκυριεύετο ἡ ψυχὴ τῆς. Πῶς ἀνέζη ὄλον τὸ παρελθὸν ἐμπρὸς τῆς, και τὸ τρομερὸν τῆς καταπτώσεως και τὸ μέγα και ἐνδοξον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὅτε ἐξ τῆς διαταγῆ του μετφέροντο ἀπὸ ὄλα τὰ σημεῖα τοῦ πολιτισμένου τότε κόσμου, τὰ περιωθέντα πολύτιμα μάρμαρα τῶν κατεδαφισθέντων ναῶν τῶν θεῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιοτήτος, ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους τῶν Ἀθηναίων και τῆς Ρώμης μέχρι τῶν τῆς Ρόδου και τῆς Ἐφέσου. Και ὅταν κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τὴν ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων τότε Ἀθηναίων ἀρχιτεκτόνων διευθυνομένην οἱ ἱερεῖς ἐψάλλαν ὕμνους και ὁ ὄχλος προσήχητο. Και ὅταν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ὁ Ἰουστινιανὸς εἰς τὸ ζενιθ τοῦ θριάμβου του ἐδοξολόγει τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἤξιώσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, ἀνακράζας τὸ περίφημον ἐκεῖνο: νενίκηκά σε Σολομών!

Ὅλα αὐτὰ αἱ εἰκόνας διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην εἰς τὸ πνεῦμα και τὴν φαντασίαν τῆς καλλιτέχνιδος, ἡ ὁποῖα μετὰ καταπλήξεως, ἐνεχούσης πολλὴν πικρίαν και ἀπογοήτευσιν, εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν σύζυγόν τῆς, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν, ὅτι οὐδέποτε οὗτος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

Και ναὶ μεν ἤξευρεν ὅτι και εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπῆρχον Ἀθηναῖοι και ἀνεπτυγμένοι μάλιστα ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον πατήσει ποτε εἰς τὸν Παρθενῶνα, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ καταλάβῃ πῶς νέος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Κώστα, γέννημα και θρέμμα τῆς Κ)πόλεως, ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἔχη εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

ΕΝ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ

Ἀρχίζει τέλος νὰ φαίνεται πραγματοποιούμενον τὸ ὄνειρον τῆς βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον διαπλάσεως τῆς ψυχῆς και ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τῆς διαδόσεως ἀνὰ πάσας τὰς τάξεις βιβλίων εὐθηνῶν και καταληπτῶν. Τοὺς Ὀνειροκρίτας και τὴν Χαλιμάν, και τὰς διαφορὰς φυλλάδας, αἱ ὁποῖαι εἰς πᾶν ἄλλο συνετέλουν ἡ εἰς μόρφωσιν τοῦ λαοῦ, θὰ ἀντικαταστήσῃ σήμερον τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποῖου και ἡ τῆς ὕλης ἐκλογὴ και ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωσις θὰ ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς τὸν μορφωτικὸν σκοπὸν και τὴν καλὴν ἐξίτην ἀναγνώσεως.

Ὁ ἀπὸ ἔτους περίπου ἰδρυθεὶς Σύλλογος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Δ. Βικέλα ἔδωκε προχθὲς λόγον τῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν του, αἱ ὁποῖαι ἐζητήσασαν καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ἐπιτυχίαν του. Τὰ πρῶτα ἀπαραιτήτα κεφάλαια πρὸς ἐκδοσιν τῶν πρώτων βιβλίων κατεβλήθησαν παρὰ γενναίων δωρητῶν, ὥστε χρηματικῶς, οὕτως εἶπεν, ἡ ἐκδοσις τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν βιβλίων ἐξησφαλίσθη.

Τὸ πρῶτον ἐκδοθησόμενον κατ' αὐτὰς βιβλιάριον εἶναι Ὁ Οὐρανὸς τοῦ κ. Αἰγινήτου, ἦτοι ἀστρονομικαὶ γνῶσεις τερπναὶ και προσιταὶ εἰς τὰς τάξεις και τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κοινοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον προορίζεται τὸ βιβλίον. Τοῦτο θὰ διαδεχθῶν: Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Γῆ τοῦ Πυρός, ὁ Ἄνθρωπος και τὸ σῶμά του, τὰ ἀφιειμώτερα πηρὰ τῆς πατρίδος μας, τί κατορθώνει ἡ θέλησις, ὄλα συγγραφῶν γνωστῶν ἐπιστημόνων, τῶν ὁποῖων μόνον τὰ ὀνόματα εἶναι τίτλοι ἐπιτυχίας.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, ὡς πολὺ σοφῶς εἶπεν ὁ κ. Βικέλας, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐκδοσις καλῶν βιβλίων, ἀλλὰ και ἡ ὅσον τὸ δυνατόν γενικωτέρα διάδοσις αὐτῶν. Εἰς τοῦτο ὄλαι και ὄλοι ἔχομεν καθῆκον και ὑποχρέωσιν νὰ συντελέσωμεν, ἰδίως δὲ και κατ' ἐξοχὴν αἱ μητέρες και αἱ διδάσκαλοι.

Διὰ τὰς μητέρας ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶναι εὐεργετικός. Ἔως τώρα πλὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» και τῶν ἐκδόσεων παιδικῶν βιβλικῶν τοῦ καλοῦ τούτου περιοδικοῦ δὲν ὑπῆρχον ἄλλα βιβλία κα' ἀλλήλα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τώρα με τὰ εὐθηνὰ βιβλία και τὰ προσιτὰ εἰς πᾶσαν ἀντίληψιν και πᾶσαν ἀνάπτυξιν λυεταὶ και τὸ ζήτημα τῆς Παιδικῆς Βιβλιοθήκης. Κάθε μητέρα, ὅσον πτωχὴ και ἂν εἶναι, ἠμπορεῖ βεβαίως νὰ διαθέσῃ ἀπὸ 30—50 λεπτὰ διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἐν τερπνόν και ὠραῖον βιβλίον διὰ τὸ μικρὸν τῆς, τὸ ὁποῖον οὕτω θὰ συνειθίσῃ νὰ ἀρτίζεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν μεγάλην αὐτὴν διδασκαλίαν πάσης ἡλικίας και τὴν μορφωτικὴν ἰσχυρῶν και εὐγενῶν χαρακτήρων.

Ὁ κ. Βικέλας, ἡ συνεχίζων, εἰς ἰδίαν δρασίν τὰς προσπάθειας σοφῶν τοῦ ἔθνους ἀνδρῶν, και ἀληθῶν ἀριστοκρατῶν τῆς ψυχῆς και τοῦ πνεύματος, οἱ οὐκ ἐπῆρξαν ὁ Καραῆς, ὁ Λεῶν Μελάς, ὁ Ἀλέξανδρος Παγκαλῆς, ὁ κ. Βικέλας, δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμυβολία, ὅτι θὰ κατῴρωνε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ διὰ καλῶν βιβλίων ἀναμορφώσεως τοῦ λαοῦ. Ὡς δὲν ὑπάρχει ἀμυβολία ὅτι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου, οὐ προεδρεύει, θὰ ἔχη ἀρωγὰς και ἀντιλήπτορας πάσας και πάντας, οἱ τίνες συναισθάνονται τὰς πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν και τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις των.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἐχρηματήρηθη πάντοτε ὡς σκληρὰ, ὡς ἀκροδός, ὡς ἐγωιστική. Εἶναι και αὐτὸ μίαν πλάνην ἐπὶ πλέον, τὴν ὁποῖαν ὡς τὸσας ἄλλας ἐδημιούργησεν ἐκ παρελθόν ἀμαθείας και προλήψεων. Ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι ὅτι τὴν κάμνη και ὅτι τὴν διεπλάσεν ὁ οἶκος. Ἐὰν οἱ γονεῖς εἶναι σκληροὶ πρὸς τὰ παιδιὰ των και ἀκακομεταχειρίζονται και τὰ κακοποιοῦν, τὰ παιδιὰ γίνονται σκληρὰ πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους των, εἴτε παιδιὰ ἄλλα μικρότερα, εἴτε ζῶα. Ἐὰν οἱ γονεῖς εἶναι τρυφεροὶ και στοργικοὶ πρὸς τὰ παιδιὰ των και προβάλλουν ἐαυτοὺς παράδειγμα καλόν, τὰ παιδιὰ γίνονται τρυφερὰ και εὐαίσθητα και γενναῖα.

Ἄδικεταὶ λοιπὸν ἡ παιδικὴ ἡλικία κατὰ τοῦτο, ὡς ἀδικεῖται και ὡς πάσχει πολλάκις και φυσικῶς και ἠθικῶς ἕνεκα τῆς ἀμαθείας τῶν γονέων και τῆς μὴ ἀκριβοῦς κατανοήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ὅτι ὁ οἶκος ἀμελεῖ ἡ ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεταὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιστημονικώτερον ἐγκύπτει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδῶν και καταλληλότερον εἶναι νὰ ἐμπνέῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καλόν και πρὸς τὸ δίκαιον. Ἰδίως τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν ἀγάπην πρὸς πάντα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ ὀφείλει νὰ ἐμπνέῃ τὸ σχολεῖον πρὸς τὰ παιδιὰ. Καὶ εὐτυχῶς ἀπὸ τινος τὸ σχολεῖον ἐβελτιώθη ἐπαίσθητῶς και ἡ διάπλασις τῆς ψυχῆς βραίνει ἐκ παραλλήλου ἐν τῷ σχολεῖῳ με τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος.

Είς μίαν έορτήν σχολικήν, είς έορτήν αγάπης, παρευρέθημεν κατ' αυτάς, είς μίαν συνέλευσιν μικρών παιδιών, τά όποια θα άποτελέσουν κλάδον τής από διειτίας ένταύθα ίδρυθείσας εταιρίας τών ζωοφίλων. Τά παιδιά του σχολείου αυτού, του Η'. δημοτικού, γίνονται ζωοφιλοι. Ίπσσχέθησαν οι μικροί μαθηταί ότι δεν θα πειράζουσι ποτέ τὰ ζώα, ότι δεν θα κακοποιούν τους κύνες και τὰς γαλάς, ότι δεν θα βασανίζουν ούτε τὸ ελάχιστον τών έντόμων. Και υπεσχέθησαν ακόμη ότι θα έμποδίζουν με καλοσύνην και αδελφικὰς συμβουλάς και τὰ άλλα παιδάκια από τού να βλέπουν τὰ ζώα.

Τῆς έορτῆς αὐτῆς τών μικρῶν προίστατο ο Ηρόδρος τῆς Ήταιρίας τών Ζωοφίλων κ. Εὐγ. Ραγκαβῆς, ο όποιος μετά τώσου έργάζεται ζήλου πρὸς εὐδωσίην τού έργου τῆς εταιρίας και τόσας καταβάλλει φροντίδας, ὥπως κατορθωθῆ και παρ' ἡμῖν ὅ,τι είς ὅλους τοὺς πολιτισμένους λαούς εγένετο μέχρι σήμερον. Νὰ παύσῃ δηλαδή ἡ σκληρότης και ἡ άποναγῆ πρὸς τὰ ζώα, τὰ όποια πολλαχῶς μάς εϋεργετοῦν. Νὰ παύσῃ ἡ θηριώδης συμπεριφορά τού ανθρώπου πρὸς τὰ άκακα όντα, τὰ όποια έπειδή δεν ἔχουν μέσα υπερασπίσεως, βασανίζονται πολλάκις μέχρι θανάτου.

Ἀπανταχοῦ αἱ τοιαῦται εταιρίαί εθεωρήθησαν πολύτιμοι και έκπολιτιστικαί έν γενεί, άπανταχοῦ ἔτυχον ύποστηρίξεως παρὰ τών έννοούντων τόν ὕψηλόν και έκπολιτιστικόν αὐτῶν σκοπόν. Ἀπανταχοῦ συνεργάτης πολύτιμος ὑπῆρξε τὸ σχολεῖον, τὸ όποῖον μορφώνει τήν γενεάν τού μέλλοντος, ὡς πολύ προσφωδῶς είπεν ο κ. Ραγκαβῆς πρὸς τοὺς μικροὺς μαθητάς: *εἶθε οἱ άνδρες τῆς αἰρίας, έν τῆ ώραία προσφωνήσεί του.*

Τόν κ. Ραγκαβῆν διεδέχθη ο έπιθεωρητής τών δημοτικῶν σχολείων κ. Μιχαλόπουλος, ο όποιος εζήγησε καταλλήλως πρὸς τοὺς μικροὺς μαθητάς τήν χρησιμότητα και εϋεργετικότητα τών ζώων και τών πτηνῶν διὰ τόν άνθρωπον και τήν ὑποχρέωσιν τού ανθρώπου νὰ αγαπᾷ και νὰ προστατεύῃ τὰ εϋεργετικά ζώα. Οι μικροί μαθηταί καταλλήλως ἤδη κατηρητισμένοι εκ τῆς καθημερινῆς διδασκαλίας ὄχι μόνον ένήμεροι ἦσαν τῶν καθηκόντων και τῆς συμπαθείας, ἣν ὀφείλουσι πρὸς τὰ ζώα, ἀλλὰ και ἔσματα ώραία σχετικά με τὸ θέμα ἔψαλλαν και ποιήματα ἀνάλογα ἀπήγγειλαν, άσκηθέντες επιτυχέστατα παρὰ τού καθηγητοῦ τῆς άπαγγελίας κ. Σιγάλα.

Ο έπιθεωρητής τών σχολείων κ. Μιχαλόπουλος σκοπεῖ νὰ έργασθῆ μετά τῆς χαρακτηριζούσης αὐτόν δραστηριότητας, ὥπως είς πάντα τὰ σχολεία τού νομοῦ οι μικροί μαθηταί μυηθῶσιν είς τόν σκοπόν τῆς εταιρίας και υιοθετήσωσιν αὐτόν. Τὸ παράδειγμα τού κ. Μιχαλοπούλου ελπίζομεν ότι θα μιμηθῶσιν ὅλοι οι έπιθεωρηταί τού Κράτους και οι διδάσκαλοι τῶν δύο φύλων θὰ έργασθῶσιν, ὥπως γενικευθῆ παρ' ἡμῖν ἡ ιδέα τού σεβασμοῦ πρὸς τὰ δημιουργήματα τού Θεοῦ, τὰ τόσον εϋεργετικά διὰ τήν ανθρωπότητα.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Με έν πτερυγίσμα θανάτου δεν εδβέσθη μόνον τὸ φῶς μιάς παρθενικῆς ζωῆς, ἀλλ' εζέλιπεν, επί τινα τουλάχιστον καιρόν, μία νέα έλπίς και άπωλέσθη έν γενναῖον και τολμηρόν βήμα πρὸς τήν πρόδον τού φύλου μας.

Γυναίκες εργαζόμεναι έν Ἑλλάδι είναι βεβαίως πολλαί.

ἀλλὰ γυναίκες επιστήμονες με χαρακτήρα και ιδιοφυίην και άρετάς, οἳα ἡ Πολύμνια Παναγιωτίδου, άριθμούνται μόνον είς τὰ δάκτυλα. Νεάνιδες άβραί και τρυφεραί, πρὸς ἃς ο θάνατος, εκλεκτικός και αὐτός, φέρεται άκράτητος, δεν άριθμούνται πλέον τόσον είναι πολλάί. Ἄλλ' ο θάνατος τῆς Πολυμνίας Παναγιωτίδου δεν αφήρησε μόνον έν ὠραῖον άνθος, έν μειδίωμα, μίαν άκτίνα φωτεινῆν εὐτυχίας και όνειρών από τόν οίκόν τῆς, ἀλλ' ἔσβυεν έν φῶς, εκλείπειν έν κ δρόμον, τόν όποῖον θὰ ἠκολούθουσι πολλαί άλλαι ὡς αὐτῆ είς τόν άγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἦτο ἡ πρώτη, ἥτις, μετά σπουδᾶς σοβαρᾶς είς τήν Φαρμακευτικήν επιστήμην, ελάχιστά βεβαίως ποιητικήν και πολύ ὀλίγον φιλόδοξον, προσέβη είς ἴδρυσιν φαρμακείου, τὸ όποῖον μόλις ένα μήνα επρόφθασε νὰ διευθύνῃ. Ἐκαινοτόμησεν αὐτῶ πρώτη αὐτῆ είς τόν κλάδον αὐτόν και τὸ φαρμακεῖόν τῆς εγένετο έν κέντρον τῶν Ἑλληνίδων ἱατρῶν, ὡς θὰ εγένετο ἡ άπαρχή και τὸ παράδειγμα και άλλων επιστημόνων, επιδομένων είς τόν κλάδον τούτον.

Ἄπλη, εὐγενής, άβρα, έφερον ὕψηλά τήν σημαίαν τῆς επιστήμονος γυναίκος. Δεν θὰ λησμονηθῆ δε βεβαίως τὸ θάρρος τῆς και κατά τήν διάρκειαν τῶν σπουδῶν τῆς και κατά τὰς διπλωματικὰς εξετάσεις τῆς, ὡς άποτελοῦν ὠραίαν σελίδα τῆς ζωῆς τῆς, και αἱ δύο ἡμέραι, καθ' ἃς εμεινεν είς τόν Εὐαγγελισμόν ὡς εσωτερική φαρμακοποιός αὐτοῦ. Ὅταν, κληθεῖσα παρὰ τού Συμβουλίου έμαθεν, ότι θὰ ἐπληρώνετο δρ. εκατόν, αντί τῶν εκατόν πενήντα, ἃς ελάμβανεν ο προκάτοχός τῆς άνήρ, διότι ἦτο άνήρ, ἡ Πολύμνια απέθεσε τήν φαρμακευτικήν εμπροσθέλλαν τῆς επί τῆς τραπέζης τού συμβουλίου και άνεχώρησε. «Προκειμένου πρὸς επιστήμης», είπε, «άνδρες και γυναίκες είναι ἴσοι.»

Μόνον αὐτῆ ἡ πράξις τῆς θὰ ἤρκει, ίνα χαρακτηρησῆ και τήν κόρην και τήν επιστήμονα. Μόνον αὐτὸ άρκεῖ, ίνα πιστοποιήσῃ, ότι ἦτο εκ τῶν σθεναρωτέρων σκαπανέων τῶν νέων ιδεῶν, ότι εζέφυρε νὰ φέρῃ ὕψηλά και με χεῖρα στιβαράν τήν σημαίαν τῆς άξιοπρεπείας τού φύλου τῆς και ότι, εόν εζῆ πολλαί ἠδύνατο νὰ επιτελέσῃ ὑπέρ αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΝ ΠΟΛΥΜΝΙΑΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

*Ἄχ σίτλους πᾶ δὲν ἤθελα νὰ γράψω γὰ νεκρὸ.
Ἦθελα πάντα τῆ ζωῆ νὰ ψάλλω και τῆ νεότη,
Τραγοῦδι πᾶ δὲν ἤθελα νὰ τραγοῦδῶ πικρὸ,
Τὴν παιδική μου τῆ χαρὰ εἶχα σκερθῆ τῆ πρώτῃ.
Κι' εγύριζα τὰ μάτια μου στὰ δένδρα, στὰ λουλουδία,
Ἔβλεπα γύρω μου δροσιά, παρηγοριά κι' ελπίδα,
Γλυκὰ ξυπνοῦσα τὴν αὐγὴ με χαρωπὰ τραγοῦδια,
Μ' ἀντικρύςε ὀλόχρυσον τού ἡλιου ἡ ἀγρίδα.*

*Δὲν κῦταζα τῆ συννεριά, τ' ὀλόμαυρο σκοτάδι
Τὸ κύμα μόνον ἔβλεπα, τὸν ξάστερο οὐρανὸ,
Τραγοῦδι πᾶ δὲν ἤθελα νὰ γράψω γὰ τὸν ἄδη,
Ἦθελα πᾶ νὰ τραγοῦδῶ καὶ ὄχι νὰ ποῦδῃ.*

*Τι! Νὰ ποῦδὲν ἤθελα! Νὰ κλαῖω δὲν ποθοῦσα!
Ἦθελα μόνον νὰ γελῶ ἐγὼ τῆς γῆς διαβάτις!
Ἐκεῖ ποῦ ἤμουν ἠσυχῆ κι' ἀμείρινη κυτιοῦσα,
Βαρὺ μ' ἐκτύπησ' ἀκουσμα, ἡ μαῦρη συμφορὰ τῆς.
Μπουμπουκὶ ποῦ ὄ,τι ἀνοιξε, ὄλο εὐωδιὰ και χάρι
Ποῦ ἦταν στολιδὶ ζηλευτὸ στήν ὄμορφῆ μας πόλι,
Ὁ Χάρος πῆγε κηπούρος ματῆ τού νὰ τὸ πάρῃ,
Τὸ ἀρπάξῃ κι' ἐρήμαξῃ τὸ μῦτρο περιβόλι.*

*Κι' ἐγὼ ποῦ εἶπα γὰ νεκρὸ τραγοῦδι δὲν θὰ ψάλλω!
Ἄχ ἔσπασε, γιωχὴ καρδιά, τραγοῦδησε τὸν πόνο
Και τὴν παρθέρα θρήνησε. Μ' αὐτὸ τὸ θρήνο μόνον
Τὸ βάρος ποῦ σὲ πλάκωσε θὰ φύγῃ τὸ μεγάλο.
Γλυκεῖα, με χάρι, με δροσιά, με περισσὴ ὄμορφάδα
Στὸ διάβα τῆς ἐσκόρπισε τὸ γέλοιο, τῆ γαλήνη,
Με προκοπή και με σπουδῆ, με σπάνια ἐξυπνάδα,
Μὰ μέσ' στὰ τόσα τῆς καιὰ τὸ πρώτο ἡ καλοσύνη.
Ἐχάθησε ἡ δύστυχη, ἡ ἀγαπητὴ παρθέρα
Κι' ἐγὼ με δακρὺ φιλογερὸ, με στήθη πονεμένα
Τραγοῦδι ψάλλω πένθιμο και ὄσο και νὰ ζήσω
Τὸν θάνατό τῆς τὸν σκληρὸ δὲν θὰ τὸν ἀρνησθῶ
Τῆς ἀδελφῆς μου ποθητῆς, τῆς ἀδελφῆς μου φιλητῆς
Κερδὲν τῆς ἀφῆσε! πολὺ. Μὲ κατάσπρα τὰ χεῖλη,
Μὲ τὴν ξαθῆ τῆς τῆ μορφή ὡρὰ και λυπημένη
Γιὰ τὸ γαμὸ σου κλαίει πικρὰ, Πολύμνια καυμένη.*

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ ἀνάμνησις εξωραίζει τὰ ἀντικείμενα. Ἐπισοδία τινα παλαιά, φωτισμένα τώρα από τήν μαγικήν λυχνίαν τῆς μνήμης, μοῦ παρουσιάζονται με τὰ θέλητρα τῶν ὠραίων πρωινῶν ἡμερῶν τού Ἰουλίου, τῶν ἡλιολουσμένων και φωτεινῶν, όταν ὁ οὐρανός είναι καθάρος, ὁ αέρας ἑλαφρός και γεμάτος από τὰς εὐωδίας τῶν πρώτων άνθῶν τού άγροῦ.
Ὅταν ἤμην εἰκοσιεξ έτώμ, κατοικοῦσα εἰς τὴν Touraine και εἶχα χωρῖσει είς δύο μέρη τήν ζωνή μου, είς τὸ νὰ κάμνω ποιήματα και νὰ περιπατῶ είς τοὺς άγρούς.
Μίαν ἡμέραν, κατά τὰ τέλη τού Μαιου, εἶπηγα είς τήν οίκίαν τού φίλου μου La Guyonnière, όπου συχνά ἤκουα ὠραίαν μουσικήν, και ο όποιος, εκτός τού μουσικοῦ ταλάντου του, εἶχε και εὔθυμον χαρακτήρα και πολύ σύμφωνον με τόν ἰδικόν μου.
— Ἀγαπητὲ μου, τού είπα, ο φίλος μας Tristan μοῦ γράφει, ότι απόψε θὰ ὑπάγῃ είς ένα γάμον εβραϊκόν και με προσκαλεῖ νὰ ὑπάγω νὰ χορεύω μαζί του. Φυσικά θὰ πᾶω και σέ, και τόν ἱππον σου, και τὸ άμαξάκι σου... Ἐάν πηγαίνωμεν ἀρκετὰ γρήγορα, θὰ φθάσωμεν ἀκριβῶς είς τόν πρώτον τετραχρον.
— Ἄλλὰ... δεν είμαι προσκεκλημένος.
— Μήτε ἐγὼ... Αὐτὸ δεν είναι τίποτε, ο Tristan θὰ μάς παρουσιάσῃ... Οι φίλοι τού φίλου μας είναι φίλοι μας... Ἐπειτα πάρε μαζί σου και τὸ βιολιον σου, θὰ περάσῃς ὡς μουσικός ὀόποιος ταξιδεῖς, και οἱ καλλιτέχνη είναι παντοῦ δεκτοί με μεγάλην εὐχαρίστησιν.
Ὁ La Guyonnière εἰβλήθη από τοὺς λόγους μου. Ἀγαποῦσε, καθώς ἐγὼ, τὰς περιπέτειας και εἰσομένους ο αἰωλίδιος αὐτός χορὸς τού ἤρσε πολύ.

*Κοιμῶν παρθέρα μας γλυκερά, παρθέρα ζηλειμένη
Σ' ἐθρήνησε ἡ μάνα σου, οἱ συγγενεῖς και ξένοι.
Και ἡ γιωχὴ πατρίδα σου σ' ἐθρήνησε κι' ἐκένη,
Γλυκεῖα, φίλτατῆ μας ψυχῆ, κοιμήσου έν εἰρήνῃ.
Ἀθῆναι 22/1 1900. Φλ. Φουντουκλή.*

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Αὔριον Δευτέραν, 31ην Ἰανουαρίου και ὠραν 2 1/2 μ. μ., τελούσθαι είς τήν Ἐπαγγελματικήν και Οἰκοκυρικήν Σχολήν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων αἱ επί πτυχίῳ εξετάσεις τῆς Κοπτικῆς και Ραπτικῆς τριῶν εκ τῶν μαθητριῶν αὐτῆς. Ἐπί τῆ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ θέλούσιν εκτεθῆ έργα πάντων τῶν μαθημάτων τῶν διδασκομένων έν τῇ Σχολῇ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἡ πρόεδρος τού Τμηματος Νοσηλείας και Ὑγιεινῆς κ. Μ. Καλαποθακῆ επαναλαμβάνει τὰς περὶ νοσηλείας διαλέξεις, τῆς διακοπείσας τὴν παρελθούσαν εβδομάδα ἐνεκεν ἀδιαθεσίας, θὰ γίνονται δε τού λοιποῦ εκχέστην Τρίτην, ὠραν 2—4 μ. μ. έν τῷ Ἐκπαιδευτικῷ Τμηματι τῆς Ἐνώσεως, 8 δόδς Λυκαβητοῦ.
Χάριν τῶν μαθητριῶν τού διδασκαλείου τῆς Ἐνώσεως τὸ ἡμισυ τού διώσου μαθήματος θὰ ἀφαιρούται είς τήν Ὑγιεινήν, τὸ δε ἄλλο είς τήν καθαροῦ Νοσηλείαν.
Ἡ προσεχὴς διάλεξις περὶ Ὑγιεινῆς θὰ είναι ἐξακολούθησις τού περὶ τροφῆς θέματος, τῆς προπαρελθούσης εβδομάδος, ἡ λεπτομερεστερα δηλαδή εξετάσις τῶν εἰδῶν τῆς τροφῆς, συμφώνως πρὸς τὴν γυμικὴν των ταξινόμησιν. Τῆς δε Νοσηλείας θέμα θὰ είναι περὶ τῶν παθησιων τού στομάχου, και έν γενεί περὶ τῆς ἀλλοιωμένης λειτουργείας τού ὄργανου τούτου κατά τήν διάρκειαν τῶν ὀξέων νόσημάτων.

Ἐδειπνήσαμεν ἀπὸ πόδι, και ἀμέσως ετοιμάσαμεν τὸ άμαξάκι και ἐπήραμεν τόν δρόμον τού Pressigny.
Ὁ ἥλιος εἶχε ὀβεί και ἡ νυκτερινὴ αὔρα μάς εμβυε με τὰ ἀρώματα τῶν ἀκρίτων, αἱ όποιαί ἦσαν είς τὰ δύο πλάγια τῆς ὁδοῦ. Εἰμεθα πολὺ εὐθυμοι και ἐγελοῦσαμεν από τῶρα με τὴν εκκλησίην τού Tristan, όταν θὰ μάς εἶλεπε δύο ἀντι ένός. Τέλος, μόλις ἤρχιζε νὰ ἀνατελῆ ἡ σελήνη. Ἐπράξαμεν είς τὸ Pressigny και εσταματήσαμεν πρὸ τῆς οίκιας τού Tristan γελῶντες με μεγάλην διάθεσιν.
Ὁ φίλος μου, ἀφοῦ δεν με εἶδε νὰ εἶθω τὴν ὠραν τού δείπνου, δεν με ἐπείριμεν πλέον. Είς τὴν θέαν τού La Guyonnière εμεινε με άνοικτόν τὸ στόμα ο δυστυχῆς Tristan, και μάς εἶλεπε χωρὶς νὰ έννοῆ τίποτε.
— Πῶς; δεν είσαι ετοιμος, τού ερώναξα!... Ποῖαν ὠραν λοιπόν αρχίζει ὁ χορὸς;
— Ὁ χορὸς; επανέλαβε χαμοῦμένος... Μὰ τὴν ἀληθειαν δεν τόν ἐσκεπτόμην πλέον, ἀφοῦ δεν ἤλθες ἐνωρίτερα, ἐνόμιζα ότι, δεν θὰ ἤρχεσθαι και ετοιμαζόμεν νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ.
— Ἀστειεύσαι! Ἐτοιμάσου γρήγορα και θὰ φθάσωμεν ἀργά.
— Ἄλλὰ... Ὁ La Guyonnière.
— Ὁ La Guyonnière θὰ εἶθῃ μαζί μας, θὰ τόν παρουσιάσῃ ὡς καλλιτέχνην, ὀόποιος ταξιδεῖται.
Ὁ καλὸς Tristan εἰβλήθη τὰς προστάσεις μου και μάς ὠδήγησε διὰ μέσου τού χωρίου, όπου μόνον ἡ οίκία των νεοῦμφων εφαινετο καταφύγιος, είς τὸ μέσον τῶν σκοτεινῶν ὁδῶν.
Ὁ συμβολατογράφος τού διαμερίσματος ἐκείνου ὑπάρχουσε τὴν θυγατέρα του και οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν τὸ άνθος τῶν συμπολιτῶν του. Δι' δύο μεγαλειότερα αἰθροῦσαι τού πρώτου πατώματος ἦσαν προωρισμένα διὰ τόν χορόν και στολισμένα με πρασιναδες και με ἄσθη.
Ὁ Tristan μάς παρουσίασε με μεγάλην ἀδελφότητα. Ἡμεῖς ὄμως ἔχαριτίσαμεν με πολὺ θάρρος και εὐγένειαν. Τὴν στιγμὴν τῆς ἀφίξεώς μας ὁ τετραχρον ετελείωνε και οἱ προσκεκλημένοι ὅλοι εἶλεπον με περιέργειαν τοὺς δύο νεοεθόντας, τοὺς όποιους κανεῖς δε ἐγώριζε. Ὁ Tristan, διὰ νὰ δι-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Π. Δ. Κύμην. Τα ημερολόγια είχαν σταλή εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς των. Φαίνεται ὅτι ἐκρατήθησαν, εἰς οὐδὲ πού, ὅπως συνέβη καὶ δι' ἄλλας ἀποστολάς μας. Στέλλονται καὶ πάλιν. Κον Μ. Ζ. Τόνδα. Ἐστάλησαν, ὡς καὶ Ζωὴ Ἐνὸς ἔτους φρ. γρ. 23 ἐλήθησαν. Εὐχαριστίας.—Κον Κ. Κ. Κηπολιν. Ζητήθεντα ἐστάλησαν. Ὀνόματα συνδρομητῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῶν.—Κον Μ. Ψ. Καλάμας. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 15 ἐλήθη. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενές πάντοτε ἐνδιαφέρον.—Κον Ν. Δ. Ν. Βώλον. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 84 καὶ 55 ἐλήθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα καὶ λυποῦμαι δι' εἰκονιζομένην κατάστασιν. Θὰ ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Καὶ πάλιν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην.—Δα Μ. Θ. Κέαν. Ἐλήθησαν. φρ. 25. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Μυρίας εὐχαριστίας.—Δα Β. Ν. Τρι. Πύργον. Σὰς ἀπεστάλησαν 30. Εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ γνωρίσετε ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.—Κον Χ. Κ. Τύργαδον. Ἐχετε δίκαιον. Εἶχε συμβῆ λάθος. Τα Ἡμερολόγια ἐστάλησαν. Ἡ παράκλησίς σας διεβιβάσθη. Ἀλλὰ, καθὼς μοὶ εἶπαν, δὲν παρυσίασθῃ ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἐξ ὀνόματος ἡμῶν.

Κον Β. Π. Οἱ. Κυθωνίας. Χρήματα ἐλήθησαν κατὰ 9 ὄριον. Ἐκτοτε ἐγράψαμεν δὲν ἐλάθετε ἐπιστολήν μας; Φύλλα στέλλονται τακτικῶς. Μήπως ἐκρατήθησαν εἰς τὸ ταχυδρ. Σμύρνης. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—Κον Π. Ζ. Οὐλέντιαν. Εὐχαριστίας διὰ καλὴν διάθεσιν. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν.—Κον Σπ. Δ. Τεργέστην. 2 δι' ὑμᾶς. Δι' ὀπολειπόμενα γράφομεν.—Δα Κ. Δ. Λαμίαν. Τὰ ζητούμενα δὲν ἐλήθησαν, εἰσὶ ἡ ἐκδοσὶς ἤρχισε τὴν 12ην. Ἀντίμισον Ἡμερολογίων καὶ Ἐφημ. ἐλήθη. Εὐχαριστίας.—Κον Τ. Γ. Μερολόγιον. Πόσον σὰς εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα. Χρήματα ἐλήθησαν. Γράφω, ἵνα συγχαρῶ δι' εὐγενῆ γειγνός.—Κον Χρ. Ξ. Κάτρων. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. γρ. 18 ἐλήθη. Θερμοστάς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Κον Μ. Κ. Κωνσταντίαν. Τὸ ἀποσταλὲν τοκομερίδιον τῆς 1ης Ἰαν. 1900 τιμᾶται μόνον 6 φρ. καὶ οὐκ 8 κατὰ τὴν νέαν σύμβασιν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς. Ἀποστείλατε ὑπόλοιπον.—Κον Δ. Κ. Κηπολιν. Πόσον ἐλυπηθῆν διὰ τὴν ἐν ἀγορᾷ μου βραδύτητα τῆς ἀποστολῆς. Ἦν ὅτι σὰς ἐξηγήσω δι' ἐπιστολῆς μου. Ἦδη τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν.—Κον Μ. Π. Ὀφείλετε καὶ τὸ 98 Κον Ζ. Χ. Ο. Λεβαδιαν. Ἐνεγράφη. Τὸ φύλ. 25 Δεβρίου δὲν ἐξεδόθη ὡς πάντοτε ἕνεκα τῶν ἐσθῶν. Εὐχαριστίας θερμά.—Κεξ. κ. Εὐ. Ο. Μ. Ἄνδρον. Α. Σ. Καρδίτσαν. Β. Α. Ἀθίνας. Φ. Κ. Κορώνην. Π. Κ. Τριπολιν. Ζ. Ζ. Ληξούριον, Β. Κ. Ἀγινῶ. Κ. Γ. Σέρφρον, Φ. Μπ. char, Εὐ. Π. Τρικκαλά. Ε. Δ. Νάυπακτον, Αἰ. Ε. Πάτρας. Χρήματα ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

κατολογηθῆ δι' αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν μου, ἤρχισε σιγᾶ, σιγᾶ νὰ λέγῃ διὰ τὸ ἔκτακτον πάλατον τοῦ La Guyonnière—ἕνας ἔξοχος καλλιτέχνης ὁ ὅποιος ταφεῖθεσι.—Ἐγὼ μὲ ὄλην μου τὴν ἰσχίαν ἤρχισα νὰ παρατηρῶ τὰς χειρουργίας καὶ τὰ μάτια μου ἐσταμάτησαν εἰς μίαν νέαν, ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον εἰς τὴν ὀρχήστραν.

Ἦτο δεκάεπτά εἰς δεκάοκτώ ἔτων καὶ ἦτο θελατικωτάτη. Τὰ καστανὰ καὶ πλουσία μαλλιά τῆς ἐστεφάνωνον τὸ ὄρατον πρόσωπόν τῆς μὲ τὰ μεγάλα καὶ μυστηριώδη καστανὰ μάτια. Μὲ τὸ λευκὸ φρέμα τῆς καὶ μὲ τὰ ὄρατα λευκὰ κρίνα τοῦ νεροῦ ἀνάμεσα στὰ μαλλιά τῆς ἐφαίνετο ὡς νεράδα. Μόλις τὴν εἶδα, καθὼς ὁ ποιμὴν τοῦ Βιργιλίου, τὴν ἠγάπησα καὶ ἐπῆγα ἀμέσως νὰ τὴν προσκαλέσω διὰ τὸν προσεχῆ τετράχορον ἐδέχθη τὴν προσκλησίαν μου χωρὶς πολλὰ παρακλήσεις. Παραδόξως ἦτο πολὺ ὀμιλητικὴ καὶ κατὰ τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐγορεύομεν, συνωμιλοῦσασμεν μὲ μεγάλην οικειότητα. Ἐμαθον ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον, ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἡ κυρία Sand καὶ ὅτι, καθὼς καὶ ἡ ἐνδοξὸς συμπατριώτις τῆς, ὠνομάζετο Γεωργία. Τὴν εὐρον ὠραιωτάτην, τὸ ἐνόησε καὶ δὲν ἐβόνη νὰ δυσηρεστήθῃ, ἀπειναντίας δὲ ἐφαίνετο πολὺ κολακευομένη καὶ μὲ προτιμοῦσε πάντοτε.

Εἰς τὸ μέσον τῆς ἐσπέρας ἔγινε μικρὰ ἀνάπαυσις.

Τότε ὁ La Guyonnière ἔδωσε δείγματα τοῦ μεγάλου ταλάντου του καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νεύμαρος τὸν συνώδεσε εἰς τὸ πιάνο. Ἐπαιξαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὸ Ave Maria τοῦ Gounod.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο παρατήρουν τὴν Γεωργίαν, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἀπέναντί μου μὲ πούς ἀγκῶνας εἰς τὰ γόνατα καὶ τὸ πρόσωπον στηριζόμενον μεταξὺ τῶν χειρῶν. Μοῦ ἐφαίνετο ὡς μούσα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν βλέπω καὶ καμμὶ φορά τὰ μάτια μας συνητῶντο. Τότε τὰ βλέματά μας χωμένα τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο ἀκολουθοῦσαν τὴν μελωδίαν καὶ ἔπλεον μαζὴ εἰς μαγευμένην λίμνην φωτός. Ἡ μουσικὴ μᾶς ἐχρησίμειε διὰ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔλεγε ἡ σιωπηλὴ συγκίνησίς μας.

Ὁ La Guyonnière ἐτελείωσε ἐν τῷ μέσῳ θορυβῶδων χειροκροτημάτων καὶ ὁ χορὸς ἐπαυλῆθη μὲ μεγαλειότητα, ζωνρότητα, ἰδίως μετὰ τὸ δεῖπνον τὸ ὅποιον προηγήθη τοῦ κοτιλλόν. Ἡ ἀγῆ μᾶς εἶρε τὴν Γεωργίαν καὶ ἐμὲ

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητριάς μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριάς καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λησμών τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λησμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων τῆς.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαδοῦσαι Ἡμερολόγια νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Αἱ Ἀθηναὶ ἐξευρωπαϊζονται ὀλονέν. Τὰ ἀνθοπωλεῖά των δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γινώμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλαίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἀνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὀριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνθοπωλεῖά μας μεγάλως, ἀλλὰ πάντοτε τὸ τοῦ κ. Κανδώρου τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου κατέχει τὰ σκήπτρα, δύναται δὲ ἀφόβως νὰ συγκριθῇ μετὰ ὠραιότερα καὶ πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνθοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἄνθη, ἀνθοδέσμα, στέφανοι, ὄλα μὲ καλαισθησίαν καὶ μὲ ἐντέλειαν. Διακοσμῆσεις αἰθουσῶν δι' ὠραιῶν φυτῶν τῶν Τροπικῶν, καὶ ἐπὶ πλεόν αὐτὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς παραδείσος, εἰς τὸν ὅποιον ἐνῶ διδόμεν τὰς παραγγελίας μας, ἡ ἐκλέγομεν τὸ εὐνοούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Τώρα μάλιστα ὅτι τὰ τεχνητὰ ἄνθη καταργήθησαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας καὶ τὰ φυσικὰ σκορπίζουσι ζωὴν ὄρουσι εἰς τὸν ζηρὸν ἀέρα τῶν θερμαστῶν τώρα ὑπὲρ ποτε τὰ ἄνθη ὡς δῶρα εἶναι ἐπὶκαιρα καὶ πολυτίμα.

Ἐνοικιάζεσθε εἰς θέσιν κεντρικὴν ὀλόκληρον πάτωμα οἰκίας ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν μεγάλων εὐηλίων καὶ εὐάερων δωματίων ἀντὶ 80 μόνον δραχμῶν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ἀκουμβισμένους εἰς ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρον πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου. Ἡ νεάνις μοῦ περιέγραφε τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, ἐν εἶδος πύργου χωμένου ἀνάμεσα εἰς τὰς καστανὰς, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Greuse καὶ τῆς ἐδῆς ὑπόσχεσιν νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἴδω.

«Ὅτ' τὴν γνωρίσετε τὴν κατοικίαν μου μὲ μεγάλην εὐκολίαν, μοῦ ἔλεγε, μὲ τοὺς δύο μικροὺς πύργους τῆς τοῦς σταχυτερῶς καὶ μὲ τὴν παλαιὰν γλυσίνα ἡ ὁποία φθάνει ἕως εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ παράθυρον τὸ ὅποιον χάνεται σχεδὸν πίσω ἀπὸ τὰ ἄνθη, εἶναι τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου.» Ἦκουα μὲ εὐχαριστήσιν τὴν ἀφελῆ φιλαρίαν τῆς καὶ ἐμῆθον μὲ τὸ μετὰμακά τῆς, τὸ ὅποιον ἐφώτιζε πότε τὰ χεῖλη τῆς καὶ πότε τὰ μάτια τῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἔθελα ἤδη τὸν ποταμὸν, ὅπου κατοπρίζονται αἱ κατοικίαι καὶ τὸν μικρὸν πύργον τὸν σκεπασμένον μὲ τὰς πλουσίας γλυσίνας. Ἡ ἀγῆ ἐφώτιζε τὸν οὐρανὸν τοῦ Μαῦου ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐφώτιζε ἐπίσης μὲ θεῖον φῶς κοντὰ εἰς τὴν Γεωργίαν. Ἐπιθύρσασα λόγια ἀγάπης ἐκείνη ὄσα τὰ ἤκουε τόσον ἐκροκίνιζε, καθὼς ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς....

Ἦ μὲραι τῆς πρώτης νεότητος, ἡμέραι χρυσαί, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ πᾶν μετῴξ καὶ μᾶς προσκαλεῖ εἰς ἔσθῃς φωτός καὶ ἀνθέων ἰδῶ. Ὁ La Guyonnière καὶ ἐγὼ ἀφήσαμεν τὸ Preisiguy τὴν ἐπομένην καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανεῖδον τὴν νέαν κόρην μὲ τὰ καστανὰ μαλλιά, τὰ στολισμένα μὲ λευκοὺς κρίνους. Δὲν ἐπῆγα ποτὲ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν οἰκίαν μὲ τοὺς πύργους τοὺς σκεπασμένους ἀπὸ τὰς γλυσίνας. Τὸ ἀκόλουθον φθινόπωρον ἐγκάτελιπον τὴν Τουραινὴ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ. Πᾶν ὅτι ἐμαθα εἶναι ὅτι ἡ Γεωργία ὑπανδρεύθη μὲ ἕνα εὐγενῆ γείτονα καὶ ὅτι ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα.

Μόνη ἡ ἀνάμνησις ἔμεινε. Ἡ ἀνάμνησις ἡ ἐξωαίρουσα τὰ πάντα, ἐκείνη ἡ ὁποία ἔχει ἀθερίαν λεπτότητα τῶν ἀντικατοπτριζομένων δένδρων μέσα εἰς τὸν ποταμὸν. Τὸ νερὸ φεύγει καὶ ἀνανεοῦται ἀδικαίως, ἀλλὰ ἡ ἀντανάκλασις μένει πάντοτε, ἀσύλληπτος καὶ πάντοτε ἀπαλή.

(André Theuriot)

Κατὰ μετάφρασιν δος Εἰρ. Νικολαΐδου